

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทที่ 3

๗๗

๕๖

๗๖๒๖

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตและ ความพึงพอใจในวิชาชีพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและ เทคโนโลยีธุรกิจกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นและเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคต และความพึงพอใจในวิชาชีพระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษา และ เทคโนโลยีธุรกิจกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (หลักสูตรใหม่ พ.ศ.2536)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษา และ เทคโนโลยีธุรกิจกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2539 ซึ่งประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 22 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัด แบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประวัติและข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ส่วนที่ 2 เป็นแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตซึ่งผู้วิจัยได้คัดมาจากแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตของ บุญรับ ศักดิ์มณี (2532) ที่ปรับปรุงจากแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต และความมุ่งมั่นของ จินตนา

บิลมาศ และคณะ (2529) ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตรประมาณค่า 6 ระดับ โดยมีเนื้อหา พาดพิงถึงนิสัยส่วนตัวของผู้ตอบเกี่ยวกับผลงานและอนาคต การวางแผนการประหยัดและความ อดได้ร้อได้ จำนวน 10 ข้อความ ให้ผู้ตอบเลือกว่าแต่ละข้อความจริงหรือไม่จริงสำหรับตน เนิ่งใด ผู้ตอบจะได้คะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน การตอบแบบสอบถามให้เลือกหาคำตอบ ที่ตรงกับความรู้สึกมากที่สุด 1 คำตอบ จาก 6 ตัวเลือก สำหรับแต่ละเรื่อง โดยขีดเครื่องหมาย X ลงในช่อง ____ โดยแต่ละตัวเลือกรมีความหมายดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ภายในสถานการณ์ 10 ครั้ง โอกาสความน่าจะเป็นจะเกิด เหตุการณ์ดังกล่าว 9-10 ครั้ง
จริง	หมายถึง	ภายในสถานการณ์ 10 ครั้ง โอกาสความน่าจะเป็นจะเกิด เหตุการณ์ดังกล่าว 7-8 ครั้ง
ค่อนข้างจริง	หมายถึง	ภายในสถานการณ์ 10 ครั้ง โอกาสความน่าจะเป็นจะเกิด เหตุการณ์ดังกล่าว 5-6 ครั้ง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง	ภายในสถานการณ์ 10 ครั้ง โอกาสความน่าจะเป็นจะเกิด เหตุการณ์ดังกล่าว 3-4 ครั้ง
ไม่จริง	หมายถึง	ภายในสถานการณ์ 10 ครั้ง โอกาสความน่าจะเป็นจะเกิด เหตุการณ์ดังกล่าว 1-2 ครั้ง
ไม่จริงที่สุด	หมายถึง	ภายในสถานการณ์ 10 ครั้ง โอกาสความน่าจะเป็นจะเกิด เหตุการณ์ดังกล่าว 0 ครั้ง

ตัวอย่าง แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ก. ถ้าข้าพเจ้าอยากได้สิ่งใดแต่ต้องรอคอย ข้าพเจ้าจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้

.....

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนลักษณะมุ่งอนาคตมีดังนี้

		ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	ให้	6	1
จริง	ให้	5	2
ค่อนข้างจริง	ให้	4	3
ค่อนข้างไม่จริง	ให้	3	4
ไม่จริง	ให้	2	5
ไม่จริงที่สุด	ให้	1	6

บุญรับ คักคัมณี (2532) ได้หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากัน .78 เมื่อนำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง ที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 สาขาการฝึกและการจัดการกีฬา วิทยาลัยพลศึกษา มหาสารคาม จำนวน 58 คน หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .70

ส่วนที่ 3 เป็นแบบวัดความพึงพอใจในวิชาชีพ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยทฤษฎีปัจจัยจูงใจ ปัจจัยสุขอนามัยของ Herzberg (1959) ประกอบด้วย ปัจจัยจูงใจ 5 องค์ประกอบ ปัจจัยสุขอนามัย 10 องค์ประกอบ

ลักษณะแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จำนวน 35 ข้อ โดยมีเนื้อหาครอบคลุมความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬาของนักศึกษา ผู้ตอบจะได้คะแนนระหว่าง 35-210 คะแนน การตอบให้เลือกหาคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกมากที่สุด 1 คำตอบ จาก 6 ตัวเลือก สำหรับแต่ละข้อ โดยขีดเครื่องหมาย X ลงในช่อง ____ แต่ละตัวเลือกมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ระดับความพึงพอใจ

มากที่สุด	ให้	6 คะแนน
มาก	ให้	5 คะแนน
ค่อนข้างมาก	ให้	4 คะแนน
ค่อนข้างน้อย	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือในส่วนของการวัดความพึงพอใจในวิชาชีพ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาหลักทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งศึกษาหลักสูตรและสถานภาพของนักศึกษา
2. กำหนดกรอบแนวคิดและขอบข่ายในการสร้างข้อความ โดยใช้ทฤษฎีปัจจัยจูงใจและปัจจัยสุขอนามัย ของ Herzberg (1959) ซึ่งมีจำนวน 15 องค์ประกอบดังต่อไปนี้

ปัจจัยจูงใจ (Motivation Factor) มี 5 องค์ประกอบ

(หมายถึงองค์ประกอบที่ทำให้บุคลากรเกิดความพึงพอใจประกอบด้วย)

1. ความสำเร็จในการทำงาน (Achievement)
2. การยอมรับนับถือ (Recognition)
3. ลักษณะของงาน (Work Itself)
4. ความรับผิดชอบ (Responsibility)
5. ความก้าวหน้า (Advancement)

ปัจจัยสุขอนามัย (Hygiene Factor) มี 10 องค์ประกอบ

(หมายถึง องค์ประกอบที่ช่วยให้บุคลากรไม่หย่อนประสิทธิภาพลงประกอบด้วย)

1. นโยบายการบริหาร (Policy and Administration)
2. การปกครองบังคับบัญชา (Supervision)
3. ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน (Relation with Peers)

4. ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา (Relation with Supervision)
5. สภาพการทำงาน (Work Condition)
6. เงินเดือน (Salary)
7. ชีวิตส่วนตัว (Personal Life)
8. ความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา (Relation with Subordinates)
9. สถานะ (Status)
10. ความมั่นคง (Security)

3. ผู้วิจัยสร้างข้อความตามแนวทาง Herzberg จำนวน 15 องค์ประกอบ รวม 100 ข้อ

4. นำข้อความที่สร้างให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ดังรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยและความสอดคล้องของข้อความ ผลการพิจารณาปรากฏว่า ผู้เชี่ยวชาญเสนอให้ตัดบางปัจจัยออกคงเหลือ ปัจจัยจริงใจ 5 องค์ประกอบ และปัจจัยสุขอนามัย 5 องค์ประกอบ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงและสร้างข้อความตามปัจจัยที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอได้ข้อความ 50 ข้อ จำแนกตามแต่ละปัจจัยได้ดังต่อไปนี้

ปัจจัยจริงใจ

1. ความสำเร็จในการทำงาน	จำนวน 8 ข้อ
2. การยอมรับนับถือ	จำนวน 6 ข้อ
3. ลักษณะของงาน	จำนวน 6 ข้อ
4. ความรับผิดชอบ	จำนวน 4 ข้อ
5. ความก้าวหน้า	จำนวน 4 ข้อ

ปัจจัยสุขอนามัย

1. นโยบายการบริหาร	จำนวน 4 ข้อ
2. ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน	จำนวน 4 ข้อ
3. ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา	จำนวน 5 ข้อ
4. สภาพการทำงาน	จำนวน 6 ข้อ
5. ชีวิตส่วนตัว	จำนวน 3 ข้อ

5. นำข้อความในข้อ 4 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญซ้ำอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม รวมทั้งปรับสำนวนภาษา

6. นำข้อความที่ผ่านการตรวจแก้ไขและปรับปรุงจากผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง ที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 สาขาการฝึกและการจัดการกีฬา วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม จำนวน 58 คน

7. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) คัดเลือกเฉพาะข้อความที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .4 ขึ้นไป ได้ข้อความ จำนวน 35 ข้อ จำแนกตามแต่ละองค์ประกอบได้ดังนี้

ปัจจัยจิตใจ

1. ความสำเร็จในการทำงาน	จำนวน 4 ข้อ
2. การยอมรับนับถือ	จำนวน 6 ข้อ
3. ลักษณะของงาน	จำนวน 4 ข้อ
4. ความรับผิดชอบ	จำนวน 2 ข้อ
5. ความก้าวหน้า	จำนวน 2 ข้อ

ปัจจัยส่วนบุคคล

1. นโยบายการบริหาร	จำนวน 3 ข้อ
2. ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน	จำนวน 3 ข้อ
3. ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา	จำนวน 4 ข้อ
4. สภาพการทำงาน	จำนวน 5 ข้อ
5. ชีวิตส่วนตัว	จำนวน 2 ข้อ

8. หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ประกอบด้วย 35 ข้อความเท่ากับ .93

9. จัดนิพนธ์ข้อความทั้ง 35 ข้อ เป็นแบบวัดฉบับใช้จริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย นำเสนอต่อหัวหน้าภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เพื่อขอความร่วมมือ จากนั้นได้ชี้แจงรายละเอียดในการตอบแบบวัดแก่กลุ่มผู้ตอบแบบวัด แล้วแจกแบบวัดพร้อมขอรับคืนในวันเดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistic Package for the Social Science) โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น

1. ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง คำนวณเป็นค่าร้อยละ
2. ข้อมูลแสดงลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพของกลุ่มตัวอย่าง ใช้ค่าสถิติ มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. หาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Coefficient)
4. เปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพโดยทดสอบค่าที (t-Test)